

Slepý Bartimeus

1 Je mi líto, že nemáme pro lidi místa k sezení. Ale budeme opravdu struční. Děkujeme vám za skvělou spolupráci. Chci využít tuto příležitost a říci této skupině kazatelů, že si opravdu vážím vaší skvělé spolupráce, moji bratři. Jak jsem již řekl, je to poprvé, že tyto sbory zrušily své nedělní večerní bohoslužby. Opravdu vám za to děkuji. Ať na vás všech spočine Boží požehnání.

Juda 1:3

2 A co se týče vás lidí z okolí, kteří nemáte vlastní sbor, doporučuji vám tyto muže jako vaše domovské sbory. To jsou muži, kteří věří stejnému poselství, které kážu já. Oni také opravdově bojují o víru, která byla jednou *provždy* dána svatým. Kdybych bydlel tady v Portoriku, patřil bych k jedné z jejich církví; k té, ke které bych měl nejblíž.

3 Chci také využít tuto příležitost, abych poděkoval Křesťanským obchodníkům za zdejší pozvání. A doufám, že vaše pobočka poroste a že vykonáte nádherné věci pro Boží království, za kterým vaše pobočka stojí, to znamená, pomoci církvi sjednotit tělo Kristovo v jedno. Jestli tu je nějaký obchodník, který ještě není členem zdejší pobočky, doporučuji je jako milé společenství, které se těší požehnáním Ježíše Krista — opravdoví křesťanští džentlmeni. Doporučil bych, abyste se k této pobočce připojili. Nemusíte patřit k nějaké určité církvi nebo denominaci, oni pouze chtějí obecenství.

4 A pro ty všechny, kdo byli během těchto shromáždění spaseni, vyhledejte si teď dobrý sbor; dejte se pokřtít a buďte členy toho sboru.

A chci poděkovat Sally Olsenové za její vynikající spolupráci.

Daniel 3:23; Daniel 6:16; Jonáš 1:17

5 Dnes jsem měl příležitost hovořit s několika portorickými vězni. Chci říci toto: toho milého ducha, kterého jsem mezi vámi, lidmi, našel, neubilo ani vězení. I ve vězení jsou stále těmi stejnými lidmi — milujícími, vlídnými. A když sestoupil Duch Boží, oni měli prostě tolik radosti, jako máme my tady na tomto místě. Nemůžete svatého někde postavit, aniž by tam nepřišel Bůh a nebyl s ním. Jeden se dostal do břicha velryby; Bůh přišel a byl s ním. Tři vešli do ohnivé pece; Bůh sestoupil a byl tam s nimi. Jeden byl vhozen do lví jámy; Bůh šel s ním. Nemůžete ukrýt svatého před jeho Bohem.

6 Sally Olsenová... našel jsem pro ni ve svém srdci místo. Předtím

jsem o tom tak moc nevěděl, ale teď vidím její břemeno. Přestože je ze Skandinávie, říká: „Bratře Branhame, tito lidé jsou moji lidé.“ Oni ji milují. Není divu, tak milá osoba, ten malý sirotčinec.

⁷ Tehdy večer, když jsem přiletěl na letiště, jsem viděl ty roztomilé malé portorické děti — bez tatínka a bez maminky — a přišly ke mně, objímaly mne a líbaly mne. Někoho mi nahradily. Já mám také děti. Víím, co to znamená být milován a milovat druhé. Ať Bůh sestře Olsenové požehná.

⁸ Drazí přátelé, kázal jsem k větším davům, ale nikdy jsem nekázal k tak milým lidem. Bude-li to vůle Boží a vaše přání, rád bych se někdy vrátil [nesrozumitelná slova] Děkuji. Udělám to. Když se cítím takto vítán, cítím, že mne Duch svatý pošle zpět. Děkuji vám. To v mém srdci něco působí.

⁹ Bratři mi právě řekli, že pro mne udělali sbírku. Přátelé, já jsem o to neprosil. Nikdy ve svém životě jsem nedělal sbírku. Ale nevím, jak bych to teď vrátil. Slibuji vám, že to použiju pro šíření Kristova díla. Ať vám Pán požehná a odplatí vám stonásobně.

¹⁰ Mohl bych k vám prostě hovořit celou noc. A když se vrátím, pokusíme se sehnat nějaké velké místo, kde si každý bude moci sednout a potom tu zůstaneme dva nebo tři týdny. Děkuji. A jsem si jist, že Duch svatý bude schopen v té věci více působit. Zatímco budeme v očekávání, že se sem vrátíme, řekněte všem, aby pořádali modlitební shromáždění. Modlitba je to, co mění věci. To je tajemstvím toho všeho — modlitba. Já takto trávím velkou část svého života, někdy celé týdny a týdny.

¹¹ Teď přejdeme rovnou do Písem. Prostě nerad začínám. Dnes večer mám na svém srdci vzhledem k vám takové malé břemeno. Ve svém srdci vás miluji — toho milého pokorného ducha. Přál bych si, abych mohl mluvit vašim jazykem. Rád bych vám prostě vyjádřil své myšlenky. Ale modlím se, aby to za mě vyjádřil Duch svatý. Tak to myslím.

¹² Uvažuji teď o tom, že jsou tady někteří — pokud bych se měl vrátit za šest měsíců, někteří zde už nebudou. Někteří budou scházet. V tak početném publiku je mnoho starých lidí; já tady již do té doby také nemusím být. Ale jestli někdo odejde, není pochyb o tom, že to je naposledy, kdy se díváme jeden na druhého, tak jako dnes večer, až do té doby, až se postavíme v Jeho přítomnosti a uvidíme toho, který je dnes večer mezi námi tím neviditelným.

¹³ Tedy, chci říci pastorům: byl to takový velký nápor. Každý večer jsem se skoro zhroutil. Duch skrze lidi prostě působí. Jsem si jist, že potom, až odjedu, budou lidé mnoho týdnů přicházet ke svým pastorům a budou vydávat svědectví o svém uzdravení. Tak to bude. A zapamatujte si, kdyby to tak nebylo, pak bych byl falešným prorokem. Ale je to pravda. Bylo jich tolik uzdravených, že jsem to prostě ani nemohl tak rychle vyslovovat. Zřídka jsem něco takového vůbec ve shromáždění viděl.

¹⁴ A chci také poděkovat tomuto skvělému překladateli. Víím, že on by to tímto způsobem nepřekládal. Měl jsem mnoho překladatelů, ale je to velmi zřídka, že najdete překladatele tak naplněného Duchem svatým, který do toho vejde a dokáže to překládat přesně tak, jak to mluví Duch svatý. To ukazuje, že mezi námi působí ten stejný Duch svatý. Ať ho Bůh požehná. A ať Bůh také požehná tomuto chlapci.

¹⁵ Tito lidé jsou tak pokorní, že jim musíte dovolit překládat jeden druhému. Bůh... Bůh přebývá v pokoře. A teď k našemu textu. Budeme mluvit na téma „Slepý Bartimeus.“ Bartimeus.

¹⁶ Kdysi jsem četl příběh o slepém Bartimeovi. A v něm bylo řečeno asi toto: že byl slepý mnoho let, už od svého mládí. A byl žebrákem, jak říká Písmo. A měl manželku a malou holčičku. Té holčičce bylo asi dvanáct let, a on nikdy nespátl její obličej.

¹⁷ A v těch dnech bylo hodně žebráků. A lidé, obchodníci a turisté, chodili ráno do práce. Oni měli ve zvyku... Oni jim dávali mince z toho, co jim ten den zbylo. A pokud neměli něco, čím by upoutali pozornost kolemjdoucích, tak nedostali nic.

¹⁸ A bylo nám řečeno, že slepý Bartimeus měl dvě malé hrdličky, které dělaly kotrmelce. A to upoutávalo pozornost lidí, kteří procházeli kolem.

¹⁹ A jednou v noci onemocněla jeho manželka. Poslali pro lékaře. Lékař řekl: „Nemohu nic udělat, Bartimee, ona zemře.“ A tak on vyšel po hmatu ven kolem domu a plakal: „Jahve, co já si bez ní počnu. Slibuji ti, že když ji necháš naživu, zítra ti přinesu jako oběť své malé hrdličky.“ A ta žena se uzdravila. A on je obětoval.

²⁰ Záhy... Zanedlouho potom onemocněla jeho malá holčička a on šel ven, aby se za ni modlil. Neměl, co by obětoval, kromě svého beránka.

²¹ Tedy, nepochybuji o tom, že jste viděli psy vodit slepé lidi. Ale

tehdy vodil slepé lidi beránek. A Bartimeus měl beránka, který ho vodil dolů k bráně Jericha, kde žebрал. A tak jeho holčička se uzdravila, a tak on šel obětovat toho beránka.

A když vstupoval do chrámu, kněz *se ho zeptal*: „Kam jdeš, Bartimee?“

On řekl: „Jdu obětovat svého beránka. Slíbil jsem Bohu, že to udělám.“

Kněz řekl: „Ó, Bartimee, to nemůžeš udělat. Dám ti peníze a kup si obětního beránka.“

Řekl: „Ne knězi, já jsem neslíbil Bohu nějakého beránka; slíbil jsem mu tohoto beránka.“

A on řekl: „Bartimee, to nemůžeš udělat; ten beránek, to jsou tvoje oči.“

On řekl: „To je pravda, knězi. Ale pokud Bartimeus dodrží Bohu svůj slib, Bůh se postará o beránka pro Bartimeovy oči.“ Amen.

²² Muselo to být chladné ráno. Celou noc se mu zdálo, že opět vidí. A k bráně přišel pozdě. Všichni obchodníci už vešli do města. A turistů bylo v těchto dnech jen málo, a tak co mohl dělat? Nedostane žádnou minci. Jak si teď sežene něco k jídlu? Poslouchal, ale nikoho neslyšel.

Jozue 6:20

²³ A tak se posadil vedle brány. Hmatal kolem dokola, dokud nenašel velký kámen, který spadl dolů, když Bůh otřásl hradbami Jericha. Bylo to chladné ráno. Posadil se na slunné místo a seděl. A začal přemýšlet o tom, co se mu v noci zdálo. Ó, jaký nádherný sen. Zdálo se mu, že vidí. A sklonil svou hlavu a začal přemýšlet o uplynulých letech, kdy byl chlapcem. Všichni se do těch časů rádi vracíme a přemítáme si scény z dětství.

²⁴ A on začal vzpomínat na to, jak byl malým chlapcem, a jak běhával po těch kopcích, jako malý sedmi nebo osmiletý židovský chlapec, jak rád trhal ty malé žluté květiny na břehu Jordánu. A to nádherné horské kvítí Palestiny, jak nádherně bylo zbarveno, a jak jeho malé tmavé oči pozorovaly tyto květiny, a jak mohl hledět na krásnou oblohu, na veliká bílá oblaka. Ale teď je to jen tma, po mnoho a mnoho let.

²⁵ Potom si vzpomněl, jak byl šťastný, když ho jeho židovská maminka volala v poledne k obědu. A když poobědval, ona ho vzala do

náruče, vyšla na verandu a kolébala ho k polednímu spánku. Odhrnula jeho tmavé vlasy, pohládila ho po tváři, a jak jeho oči hleděly na její krásný obličej. Jeho maminka, ó, jak na ni vzpomínal.

Příslaví 22:6

26 Vzpomínal si také, že mu vyprávěla biblické příběhy. To je dobré, aby matky vyprávěly svým dětem tyto věci. „Vychovávej dítě, jak se patří a když dospěje, neodejde od tebe.“ Tak to říká Písmo. Ona jej kolébala a vyprávěla mu o tom velkém Jahve.

2. Královská 4:8–10

27 A jeden příběh měl obzvlášť rád. To bylo o dobách proroka Eliáše. Rád přemýšlel o tom velkém mocném prorokovi a o Sunamitské ženě. Jak tato žena byla dobrou ženou. I když byla Sunamitka, věděla, že ten prorok byl Boží muž. A ona mu ráda prokazovala laskavost. A tak jednoho dne přiměla svého muže, aby mu postavili malý pokojík, aby se během svého putování mohl v té světničce, kterou postavili vedle jejich domu, prostě zastavit.

2. Královská 4:13, 14

28 A když jednou se svým služebníkem šel kolem a spatřil, jak ušlechtilé se k němu zachovali, chtěl pro ni udělat něco dobrého. A zjistili, že ona nemá děti.

29 A maminka odhrnula vlasy malého Bartimea dozadu a řekla: „Bartimee, každá maminka chce takového chlapce, jako jsi ty.“

2. Královská 4:16, 17

30 A tak si prorok pomyslel, že by to byla ta nejhezčí věc, která by se této milé ženě stala, protože ona by ho vychovala pro Hospodina. A tak se za tu ženu modlil a ji se narodil ten malý chlapec.

2. Královská 4:18–20

31 A když mu bylo asi dvanáct let, byl jednou v čase žně s tatínkem na poli a musel dostat úžeh. Řekl: „Moje hlava, moje hlava.“ A sluha ho vzal k mamince. Ona ho držela na klíně a jemu bylo hůř a hůř. A za chvíli přestal dýchat. Byl mrtvý.

2. Královská 4:21

32 A podívejte, co ta matka udělala. Ona ho nepoložila ani do jeho postýlky, ani ho nepoložila na svou postel. Ale obešla *dům* a položila ho na postel proroka. To bylo vhodné místo, kam ho položit.

2. Královská 4:22, 23

33 A potom řekla manželovi — oni všichni plakali — řekla: „Osedlej mezka a jeď. Nezastavuj se. Jedu tam do hor, do jeskyně, kde bydlí prorok.“

„Ó,“ její manžel řekl, „teď to není vhodné.“

2. Královská 4:23

34 Ona řekla: „Všechno je v pořádku.“ A jela hledat Božího muže, který mohl vyslovit požehnání, mohl vyřknout proroctví, a říci jim čas, kdy se dítě narodí. Jistě, jestli Bůh mohl dítě dát, může říci, proč dítě vzal. Amen.

2. Královská 4:25–27

35 Potom ji nalézáme, jak přichází k prorokovi. Prorok se podíval a uviděl ji přicházet. No, Bůh svým prorokům neříká vždycky všechno; řekne mu jenom to, co chce, aby věděl. Bůh Eliáš neřekl, že to dítě zemřelo. Hle, co on řekl: „Přichází sem ta Sunamitka a je utrápená, a Bůh to přede mnou zatajil.“ Zeptal se jí: „Daří se ti dobře; i tvému muži a chlapci?“

2. Královská 4:26

36 Poslouvejte, co řekla: „Všechno je v pořádku.“ Její dítě bylo mrtvé, manžel byl zoufalý a její srdce zlomené. Ale: „Všechno je v pořádku.“ Proč? Ona se nachází v přítomnosti Božího zástupce. Věděla, že něco se musí stát. To se mi líbí. A ona poklekla u jeho nohou a začala mu vyprávět.

2. Královská 4:29

37 On řekl Gézimu, svému služebníkov: „Vezmi mou hůl a jdi k dítěti. A když tě někdo bude chtít zastavit, nezastavuj se. Jdi.“ To je poselství.

38 To je to poselství pro kazatele dnes. Nezastavuj se kvůli společenským večírkům a takovým věcem, podvodným hrám v církvi, tancovačkám. Poselství je naléhavé. Lidé jsou mrtví v hříchu a v přestoupeních. Nemáme čas se přít o teologii: „Jsi metodista? Baptista? Katolík?“ Na tom nezáleží. Zanes tam to poselství.

Skutky 19:12

39 Myslím si, že z toho místa vzal Pavel kladení kapesníků na lidi, protože věřím, že Pavel byl fundamentalista. A vidíte, Eliáš věděl, že Bůh byl v něm a že vše, čeho se dotknul, bylo požehnané. Kdyby mohl přimět tu ženu, aby tomu uvěřila...

2. Královská 4:30

40 Ale víra ženy nespočívala v té holi, ale věřila v proroka. Hůl mohla fungovat, když tam prorok nebyl. Ale prorok tam tehdy byl. A ona pak řekla: „Jakože je živ Hospodin a živ jsi ty, nepustím se tě.“ To se mi líbí. Držte se svého přesvědčení. Máme dnes před námi na zemi Božího zástupce — Ducha svatého.

41 No, když Bůh dává zaslíbení, držte se Ducha Božího, dokud se to nestane. „Já se nehodlám pustit. Budu se držet Tvého Slova, Pane, až se to stane. Nepustím se.“

2. Královská 4:30–35

42 Eliáš věděl, že jediný způsob, jak se jí zbavit, bylo jít s ní. A tak si přepásal bedra a šel do toho domu. Potkal svého služebníka, který se vracel zpět... [nesrozumitelná slova] Eliáš vešel do toho pokoje, zavřel dveře, nevěřící nechal venku, chodil po pokoji sem a tam, dokud na něj nesestoupil Duch. Pak přistoupil a položil na to dítě své tělo. Dítě sedmkrát kýchlo a vyskočilo... [nesrozumitelná slova].

43 Ó, jak on tenhle příběh miloval. Ó, pomyslel si: „Kéž bych žil v té době. Přiměl bych proroka, aby se pomodlil za moje slepé oči.“

44 Najednou uslyšel — „šš, šš“ — jak někdo přichází. To byla kopyta malého mezka. A slyší, jak blízko něho někdo běží. Popadl svůj otrhaný kabát, oblékl si ho a vykročil. „Smilujte se. Dejte mi nějaký peníz. Dnes jsem ještě žádný nedostal. Mám doma malou hladovějící holčičku, mám doma hladovějící ženu. Prosím, pomozte mi!“

45 Najednou slyší hlas: „Běž mi z cesty, slepý žebráku. Dnes nemám na slepé žebráky čas. Jsem Hospodinův služebník a jsem vedoucí kazatelského sdružení Jeruzaléma. Dozvěděl jsem se, že tu dnes městem bude procházet nějaký fanatický prorok z Galileje. Zavolalo mne sem sdružení z Jericha. Budeme mít dnes schůzi. Budeme dohlížet na to, aby tady nemohl vykonat žádné uzdravení. Jdeme ho zastavit. Pryč z cesty. Musím dál.“ A zmizeli.

2. Královská 2:8

46 Slepý Bartimeus šel po hmatu zpět ke svému kameni. Slunce už pokročilo dál, a tak tam už byl stín. Přesunul se na slunce, našel si jiný kámen a posadil se a pokračoval ve svém snění. Řekl: „Když jen pomyslím, že tentýž prorok Eliáš šel tady s Elizeem touhle stejnou cestou, ruku v ruce, šli k Jordánu; a udeřil svým pláštěm o vodu a přešli na druhou stranu. A jeden z nich udeřil znovu a vrátil se zpět. Jordán vyschl.“

47 Uvažoval o tom: „Procházeli asi sto metrů od místa, kde sedím. Kdybych tehdy žil, běžel bych tam a řekl bych: ‚Ó, Boží proroci, pomodlete se za mne.‘ A oni by se pomodlili a moje slepé oči by byly otevřeny. Ale žel, kněz řekl: ‚Dny zázraků skončily. Uzdravení už dnes neexistuje, neexistují už ani proroci. Ty dny už skončily.‘“

Jozue 5:13–15

48 Pak si vzpomněl, jak mu maminka vyprávěla, jak pět set metrů

od místa, na kterém seděl, ten veliký Jozue otevřel mocí Boží Jordán a zavedl svůj lid do země. Co se s tím velkým Jahvem stalo?

Jozue 5:13–15

⁴⁹ Pak si vzpomněl, jak jednou odpoledne Jozue obcházel hradby. A uviděl tam stát nějakého muže. Měl vytasený meč. Šel naproti Jozuovi. Jozue, ten udatný a mocný bojovník, tasil svůj meč a zvolal: „Jsi s námi, nebo s našimi nepřáteli?“ A ten muž odpověděl: „Ne. Ale jsem Velitel Hospodinova vojska.“ Jozue hodil svůj meč na zem, sundal si klobouk, odhodil štít.

Neuvědomoval si, že tentýž Velitel byl od něho vzdálen sto metrů a vycházel z města. Ó, haleluja!

Ten stejný Velitel Hospodinova vojska je právě teď tady, ten stejný.

⁵⁰ A uslyšel hluk, lidé křičeli. Jedni říkali jedno, druzí něco jiného. Slyšel někoho říkat: „Hosana Králi.“ A zase jiné: „Pryč s tím fanatikem. Pryč s ním z našeho města.“

⁵¹ A slepý Bartimeus byl zvědav, co to je za rozruch. Pak uslyšel nějaký hlas, který říkal: „Ty, který dokážeš vzkřísit mrtvého, ty který jsi řekl, že jsi vzkřísil muže jménem Lazar, pojd' sem, máme tu plný hřbitov, pokus se někoho z nich vzkřísit.“ Ó, oni... Kritici byli v každém věku.

⁵² A před zástupem kráčel malý chatrně vypadající muž a svou tvář měl upřenou k Jeruzalému. On tam šel zemřít za hříchy světa. A celá tíha každého hříchu byla na Něm. Neposlouchal jejich výkřiky. A oni po Něm určitě házeli přezrálé ovoce a dělali si z Něj legraci. „Ukaž mi, jak někoho uzdravuješ.“

⁵³ A slepý Bartimeus poznal hlas toho kněze, který s ním mluvil. A tak byl zvědav, co se to děje. A tak začal volat: „Co se děje?“

⁵⁴ A někdo řekl: „Sedni si. Uхни z cesty.“ A strčili do něho. Ten starý člověk upadl a volal: „Řekne mi někdo, kvůli čemu je tady takový povyk?“

Za chvíli se *nad ním* sklonila nějaká opravdu hodná žena a řekla: „Nešťastný člověče, co si přejete?“

„Chci se dozvědět, paní, proč je tady ten povyk?“

„Ó,“ řekla, „pane, vy nevíte, že tady prochází Ježíš z Nazaretu, ten prorok z Galileje?“

„Ne, paní, nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Ó, pane, vy jste Izraelita a neznáte Písma? Já jsem stoupenkyně Ježíše z Nazaretu.“

„Jsou všichni jeho stoupenci takoví laskaví jako vy?“ Určitě. Jsou zdvořilí a laskaví. Pak řekl: „A co ten Prorok?“ No, on řekl: „Víte, Mojžíš...“

5. Mojžíšova 18:15

55 Ona řekla: „Mojžíš řekl, že Hospodin náš Bůh vzbudí Boha–proroka. Rozumíte?“

„Ó,“ on řekl, „to je On, ten Syn Davidův?“

„Ano.“

Řekl: „Jak to poznám?“

Lukáš 19:2

56 „Ó,“ řekla, „ještě chvíli počkejte. Oni měli dnes ráno ve městě snídani, připravili pro Něj snídani. Znal jste toho celníka, který se jmenoval Zacheus?“

„Ano, vzpomínám si na něj.“

Lukáš 19:4, 5

57 „On vyšplhal na strom a schoval se mezi listím. Řekl: ‚Jestli je prorok... ani prorok by mě tady nahoře nemohl najít.‘ A tak seděl na tom stromě a kolem procházel Ježíš, zastavil se pod tím stromem a podíval se nahoru a pověděl: ‚Zachee, pojď dolů.‘“

„Ó, pak je to prorok.“ On je stále prorok! „Ó,“ řekl, „no a kde teď je?“

„Ó, On je nedaleko odsud na cestě.“

„Myslíš si, že mě uslyší?“

„Jen se modlete, pane.“

Marek 10:46–48; Lukáš 18:38, 39

58 A on začal křičet: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou.“ Bezvýznamný člověk, otrhaný, chudý, slepý, ale křičel: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou.“

Marek 10:49; Lukáš 18:40

59 No, Ježíš nemohl slyšet jeho hlas, byl asi sto nebo dvě stě metrů od něho a lidé křičeli. A On je neposlouchal; oni ho obtěžovali. A On přemýšlel o Jeruzalému. Ale víra toho slepého žebráka Ho zastavila a On se otočil. Co se děje? Řekl: „Přiveďte ho sem.“ Co se stalo? Ten bezvýznamný žebrák zastavil Ježíše na jeho cestě do Jeruzaléma. Tvoje víra může dnes večer udělat totéž. On se otočil a začal se rozhlížet.

Řekl: „Přiveďte ho sem.“ Co se stalo? Bůh se postaral o Beránka pro slepé Bartimeovy oči.

60 Ten stejný Beránek je dnes večer připraven pro každou osobu tady a všude. On jde kolem. Ať Ho tvá víra zastaví; a ve svém srdci zavolej: „Ó, Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou. To je poslední večer z těch shromáždění, smiluj se nade mnou.“ On se zastaví a udělá totéž, co udělal tehdy, protože On je Božím připraveným Beránkem pro všechny tvoje potřeby.

61 Skloňme všude naše hlavy a tiše se modleme. Moji drazí přátelé, s vědomím, že za několik minut se budeme loučit, a s některými z vás se už nikdy neuvidím, dokud se nesetkáme u Jeho nohou.

62 Chci se vás z hloubi mého srdce na něco zeptat. Vy, kteří Ho neznáte jako svého Spasitele, kteří ještě nevíte, že On je pro vás připraveným Beránkem, zatímco máte skloněné hlavy, neřekli byste toto: „Bratře Branhame, modli se za mne. Věřím, že Bůh vyslyší tvou modlitbu. A co se týče Boha, zvednu svou ruku a řeknu: „Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou.““ Zvedněte teď své ruce; mějte skloněné hlavy, v celém obecenstvu, ti kteří chtějí být vzpomenu ti. Bůh vám žehnej. Držte ruce nahoře, všude kolem dokola. Ježíš se kvůli vám dnes večer zastaví, jestli chcete, aby byly otevřeny vaše oči, vaše duchovní oči — zvedněte své ruce. Bůh vám žehnej.

63 Teď se modleme. Ó, Pane, jak to v minulosti napsala slepá Fanny Crosby: „Neomíjej mne, laskavý Spasiteli, slyš mé pokorné volání. Když voláš jiné, neomiň mne. Ty prameni mé veškeré útěchy, jsi pro mne víc než život; koho mám na zemi kromě Tebe? Koho v nebi kromě Tebe?“

Jan 5:24

64 Ó, Ježíši, dotkni se každého srdce, které má zvednutou ruku a odpusť jim každou nevíru, kterou měli. Prosím, aby ten velký Duch svatý právě teď sestoupil a působil na jejich srdcích a naplnil je mocí — mocí víry, aby Tě mohli zastavovat kvůli svým potřebám, dokud budou putovat po této zemi. Přijmi je do svého Království. Ve tvém Slově je napsáno — a Pane, Tvé Slovo je pravda — „Kdo slyší má Slova a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život.“ (Prázdné místo na pásku.)

65 Chci promluvit k této ženě... (Prázdné místo na pásku.) Obvykle v mých shromážděních hovoří uvaďeči. Já přicházím přímo z pokoje rovnou do modlitební řady. Když takto hovořím, je to pod jiným

pomazáním, tentýž Duch; ale vidíte, když kázete, přijímáte něco od Ducha svatého. Ale když to děláš takto, je to vyčerpávající, bere to z tebe život. Pokud jedno vidění způsobilo, že Ježíš byl slabý, co to udělá se mnou, hříšníkem spaseným milostí?

2. Mojžíšova 13:21; Jan 4:6, 7; Skutky 9:3

66 Ta paní, pokud mne slyší — věříte mi, že jsem Jeho prorok... nebo Jeho služebník? Pokud Bůh zná tvé srdce, a On zná... A ty si uvědomuješ, že se něco děje. Mezi mnou a tou ženou je světlo. Pro mne je to ten stejný Duch svatý, který vedl izraelské děti pouští. To je Ten stejný, který po svém vzkříšení byl tím světlem, které zasáhlo Pavla na jeho cestě do Damašku. To je ten stejný Ježíš, který stál vedle ženy u studny.

Jan 1:42

67 Pokud mi On řekne, co je ve tvém srdci, kvůli čemu jsi tady, anebo něco, o čem víš, že já o tom vůbec nevím, uvěříš, že to je Syn Boží? Něco se musí stát. Tato žena trpí nervozitou. Je to tak. Má také cukrovku. To je „Tak praví Pán“. Aby to teď mohlo vidět obecenstvo, zamávej rukou, jestli je to pravda. Věříš, že ten Bůh, který znal Šimonovo jméno, zná tvé jméno a může mi říct, kdo jsi? Uvěříš tomu? Pak, Marie, můžeš jít domů.

Lukáš 19:3

68 A teď vy v obecenstvu, teď věřte. To pomazání teď je nad obecenstvem. Ten muž stojící právě tady, s potížemi se zády — dobře, věříš? Jestli tomu věříš, můžeš to mít. Ten malý člověk — zamávej rukou. Ty ses modlil za tu stejnou věc, za kterou se modlil on. Říkal jsi: „Bože, ať mě osloví.“ Jsi malé postavy, jako byl Zacheus, ale On věděl, že tam jsi. Teď jsi uzdraven.

69 Hned za ním sestoupila sláva Boží. Vy, kteří tam stojíte s tuberkulózou; pokud budete věřit, můžete být uzdraveni. Ježíš Kristus vás uzdravuje.

Chci se zeptat... Chci se zeptat tohoto obecenstva — čeho se oni dotknuli? Oni se dotknuli Velekněze. On je dnes ten stejný. Amen.

70 Tato paní... Já ji neznám, ale Bůh ji zná. Jestli je to pravda, zvedněte ruku. Jestli mi Bůh zjeví tajemství vašeho srdce, toho, co chcete, něco, o čem vy víte, že já o tom nevím, uvěříte v Syna Božího? Tato paní trpí nervozitou. A působí to na ni tak, že v noci nemůže spát, vstává a je neklidná. Myslíte si, že jsem to uhádnul? Ne, přestaňte takhle myslet. Sledujte. Tady.

71 Tato žena má na srdci ještě někoho jiného a modlí se za něj.

Pokud mi to Bůh zjeví, uvěříš, že jsem Jeho prorokem? Je to tvůj bratr. Tvůj bratr... Věříš, že mi může říct, jaký je jeho problém? Cukrovka. Je to tak. On tu není. Žije na jiném ostrově: v Dominikánské republice. Budte opravdu uctiví.

⁷² Paní, která sedí rovnou tady dole — modlí se, má astma. Jestli věříš... Řeknu vám — ta paní, ke které mluvím, je katolička. Ona se modlí s růžencem. Povstaň. Přijímáš Ježíše? Zvedni své ruce. Tvé hříchy jsou ti odpuštěny. Jdi svou cestou v pokoji. Haleluja! Jsi uzdravena.

Budte uctiví. Blízko ní sedí... vidím, že to tam stále visí. Je to žena. Má artritidu. Jmenuje se Marie. Věř a budeš uzdravena. Amen.

Tu paní tady neznám. To je pravda. Neznám vás. Jestli mi Bůh zjeví vaše potíže...

